

BG

BG

BG

ЕВРОПЕЙСКА КОМИСИЯ

Брюксел, 27.4.2010
SEC(2010) 488 окончателен

Препоръка за

ПРЕПОРЪКА НА СЪВЕТА

от 27.4.2010 година

**относно основните насоки за икономическите политики на държавите-членки и на
Съюза**

Част I на Интегрирани насоки Европа 2020

{COM(2010) 193 окончателен}

ОБЯСНИТЕЛЕН МЕМОРАНДУМ

На 26 март 2010 г. Европейският съвет се съгласи с предложението на Европейската комисия да стартира нова стратегия за работни места и растеж — Европа 2020¹, която да се основава на засилено координиране на икономически политики, които ще се фокусират върху ключови области, нуждаещи се от действия за стимулиране на потенциала на Европа за устойчив растеж и конкурентоспособност. С тази цел, Европейският съвет се договори да определи основни цели на ЕС, които представляват споделени цели, насочващи действията на държавите-членки и на Съюза. В съответствие с тези цели, държавите-членки [са определили] свои национални цели. От своя страна, на равнище ЕС, Комисията ще работи за изпълнение на стратегията, най-вече посредством своите седем „водещи инициативи“, които бяха обявени в съобщението Европа 2020.

Договорът за функционирането на ЕС предвижда, че държавите-членки трябва да разглеждат своите икономически политики и насърчаването на заетостта като въпроси от общо значение и да ги координират в рамките на Съвета. В два отделни члена Договорът постановява, че Съветът трябва да приеме основни насоки за икономическата политика (член 121) и насоки за заетостта (член 148), като посочва, че вторите трябва да са съвместими с първите. Имайки предвид това правно основание, насоките за заетостта и икономическите политики са представени като два отделни, но неразривно взаимосвързани, правни инструменти:

- Препоръка на Съвета относно основни насоки за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза — част I от „Интегрирани насоки Европа 2020“;
- Решение на Съвета относно насоки за политиките за заетостта на държавите-членки — част II от „Интегрирани насоки Европа 2020“.

Тези насоки, приложени с гореупоменатите правни инструменти, образуват заедно интегрираните насоки за изпълнение на стратегията Европа 2020.

„Интегрирани насоки Европа 2020“ създават рамката за стратегията и реформите Европа 2020 на равнище държави-членки. За да се осигури съгласуваност и яснота, насоките са ограничени по брой и отразяват заключенията на Европейския съвет. Насоките са интегрирани, за да се осигури, че националните и политики и тези на равнище ЕС, дават своя пълен принос за постигане на целите на стратегията Европа 2020. Следването им по един синхронизиран начин ще помогне на държавите-членки да се възползват от положителните вторични ефекти от структурните реформи, особено в еврозоната.

Върху тази основа държавите-членки ще изготвят национални програми за реформа, определяйки в детайли действията, които ще предприемат съгласно новата стратегия, с особен акцент върху усилията за постигане на националните цели и по мерки за отстраняване на препятствията, които ограничават устойчивия растеж на национално равнище. Като използва мониторинга от Комисията и работата, извършена от Съвета, Европейският съвет ще оценява всяка година цялостния напредък в изпълнението на стратегията, както на равнище ЕС, така и на национално равнище.

¹ COM(2010)2020, 3.3.2010 г.

Макроикономическите, структурните развития и развитието в конкурентоспособността, както и цялостната финансова стабилност ще бъдат проучвани едновременно.

„Интегрирани насоки Европа 2020“ са следните:

Насока 1: Осигуряване на качеството и устойчивостта на публичните финанси

Насока 2: Решаване на макроикономическите неравновесия

Насока 3: Намаляване на неравновесията в еврозоната

Насока 4: Оптимизиране на подкрепата за ИРД и иновациите, укрепване на триъгълника на знанието и освобождаване на потенциала на цифровата икономика

Насока 5: Подобряване на ефикасността на ресурсите и намаляване на емисиите на парникови газове

Насока 6: Подобряване на стопанската и потребителската среда и модернизиране на промишлената база

Насока 7: Увеличаване на участието в пазара на труда и намаляване на структурната безработица

Насока 8: Развиване на квалифицирана работна сила в отговор на нуждите на пазара, насърчаване на качеството на работните места и обучението през целия живот

Насока 9: Подобряване на показателите на образователните и обучаващите системи на всички равнища и увеличаване на участието във висшето образование

Насока 10: Насърчаване на социалното приобщаване и борбата с бедността

Препоръка за

ПРЕПОРЪКА НА СЪВЕТА

от 27.4.2010 година

относно основните насоки за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза

Част I на Интегрирани насоки Европа 2020

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 121, параграф 2 от него,

като взе предвид препоръката на Европейската комисия,

като взе предвид заключенията на Европейския съвет,

като има предвид, че:

- (1) Договорът предвижда държавите-членки да считат икономическите си политики за въпрос от общ интерес и да ги координират в рамките на Съвета. В съответствие с разпоредбите на Договора, Европейският съюз е разработил и приложил инструменти за координиране на политиките за данъчната политика (Пактът за стабилност и растеж) и за макро-структурните политики.
- (2) Договорът предвижда, че насоките за заетостта и основните насоки за икономическата политика се приемат от Съвета, за да насочва политиките на държавите-членки.
- (3) Лисабонската стратегия, стартирана през 2000 г., се основаваше на признаването на необходимостта на ЕС да увеличи своята производителност и конкурентоспособност, като едновременно с това увеличава социалното сближаване, в условията на глобална конкуренция, технологична промяна и застаряващо население. Лисабонската стратегия беше стартирана отново през 2005 г., след средносрочен преглед, който доведе до по-силно съсредоточаване върху растежа и върху повече и по-добри работни места.
- (4) Лисабонската стратегия за растеж и работни места спомогна за заздравяване на консенсуса около основната насока на икономическата политика и политиката за заетостта на ЕС. Съгласно стратегията, основните насоки за икономическата политика, както и насоките за заетостта бяха приети от Съвета през 2005 г.² и

² COM(2005)141

преразгледани през 2008 г.³ 24-те насоки положиха основите на националните програми за реформи, очертавайки ключовите приоритети за реформи на равнище макроикономика, микроикономика и пазар на труда, за ЕС като цяло. Въпреки това, опитът показва, че насоките не определят достатъчно ясни приоритети и че връзките между тях можеше да бъдат по-здрави. Това ограничи тяхното въздействие върху националното изготвяне на политики.

- (5) Финансовата и икономическа криза, която започна през 2008 г. се изрази в значителни загуби на работни места и на потенциални резултати и доведе до драматично влошаване на публичните финанси. Европейският план за икономическо възстановяване⁴, независимо от това помогна на държавите-членки в борбата им с кризата, частично чрез координирано данъчно стимулиране, като еврото представляваше гарант за макроикономическата стабилност. Поради това кризата показва, че координирането на икономическата политика на ЕС може да доведе до значителни резултати, ако бъде засилено и превърнато в ефективно. Кризата също така накарва да изпъкне тясната взаимозависимост на икономиките на държавите-членки.
- (6) Комисията предложи да се изработи нова стратегия за следващото десетилетие, стратегията „Европа 2020“⁵, за да може Съюзът да излезе от кризата по-силен, и да насочи икономиката си към интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж. Пет основни цели, които са изброени в съответните насоки, представляват общи цели, насочващи действията на държавите-членки и на Съюза. Държавите-членки следва да положат всички усилия да постигнат националните цели и да отстранят препятствията, които ограничават растежа.
- (7) Като част от всеобхватни „стратегии за излизане“ за икономическата криза, държавите-членки следва да проведат амбициозни програми за реформи, за да осигурят макроикономическа стабилност и устойчивостта на публичните финанси, да подобрят конкурентоспособността и да намалят макроикономическите неравновесия. Временни мерки, въведени в отговор на кризата, следва да се прекратят по координиран начин, когато възстановяването е сигурно. Прекратяването на данъчното стимулиране следва да се осъществи и координира в рамките на Пакта за стабилност и растеж.
- (8) В рамките на стратегията „Европа 2020“ държавите-членки следва да проведат реформи, целящи „интелигентен растеж“, т.е. растеж, воден от познание и иновации. Реформите следва да целят подобряване на качеството на образованието, като осигурят достъп за всеки, и като укрепват изследователските и стопански показатели с цел насърчаване на иновациите и трансфера на познание навсякъде в ЕС. Те следва да насърчават предприемчивостта и да спомагат за превръщането на творчески идеи в иновативни продукти, услуги и процеси, които могат да създадат растеж, качествени работни места, териториално, икономическо и социално сближаване, и да отговорят по-ефикасно на европейските и глобалните предизвикателства, свързани с обществото. Извличането на максимума от информационните и от комуникационните технологии в този контекст е съществено.

³ COM(2007)803

⁴ COM(2009)615, 19.11.2009 г.

⁵ COM(2010)2020, 3.3.2010 г.

- (9) Държавите-членки следва също така, посредством програмите си за реформи, да се стремят към „устойчив растеж“. Устойчив растеж означава отделяне на икономическия растеж от използването на ресурси, изграждане на ефикасна спрямо ресурсите, устойчива и конкурентоспособна икономика, справедливо разпределение на разходите и ползите, и използването на водачеството на Европа в надпреварата за разработване на нови процеси и технологии, включително екологични технологии. Държавите-членки следва да изпълнят необходимите реформи, за да намалят емисиите на парникови газове и да използват ресурсите ефикасно. Те също така следва да подобрят стопанската среда, да стимулират създаването на екологични работни места и да модернизират промишлената си база.
- (10) Програмите за реформи на държавите-членки накрая следва също така да се стремят към „приобщаващ растеж“. Приобщаващ растеж означава изграждане на сближаващо общество, в което хората имат възможността да предвиждат и управляват промяната, като по този начин участват активно в обществото и икономиката. Поради това реформите на държавите-членки следва да осигурят достъп и възможности за всички през целия жизнен цикъл, като по този начин намалят бедността и социалното изключване, посредством премахване на преградите за участие в пазара на труда, особено за жени, по-възрастни работници, млади хора, лица с увреждания и законни мигранти. Те също така следва да гарантират, че ползите от икономическия растеж достигат до всички граждани и всички региони. Поради това осигуряването на ефективно функциониране на пазарите на труда посредством инвестиране в успешно преквалифициране, развитие на подходящи умения, повишаване на качеството на работните места и борба срещу сегментирането, структурната безработица и бездействието, като същевременно се осигурява адекватна и устойчива социална закрила, както и активно приобщаване за намаляване на бедността, следва да заемат централно място в програмите на държавите-членки за реформи.
- (11) Структурните реформи на ЕС и държавите-членки могат ефективно да допринесат за растежа и работните места, ако увеличат конкурентоспособността на ЕС в глобалната икономика, открият нови възможности за европейските износители и предоставят конкурентен достъп до жизнено важен внос. Поради това реформите следва да вземат предвид външното си отражение върху конкурентоспособността, за да се стимулира европейския растеж и участие на открити и справедливи пазари навсякъде по света.
- (12) Стратегията „Европа 2020“ трябва да бъде подкрепена с интегриран набор от политики, които държавите-членки следва да изпълнят изцяло и с еднакво темпо, с цел да постигнат положителните вторични ефекти от координираните структурни реформи.
- (13) Докато настоящите насоки са насочени към държавите-членки, стратегията „Европа 2020“ следва да се изпълнява в партньорство с всички национални, регионални и местни власти, като тясно асоциира парламенти, както и социални партньори и представители на гражданското общество, които да допринесат за създаването на националните програми за реформи, за тяхното изпълнение и цялостното комуникиране по стратегията.

- (14) Стратегията „Европа 2020“ е подкрепена с по-малък набор от насоки, заменящ предишния набор от 24 насоки и насочен към заетостта и основите въпроси на икономическата политика по един съгласуван начин. Насоките за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза, приложени към настоящото решение са неразривно свързани с насоките за политиките за заетостта, приложени към Решение [...] на Съвета от [...] г. Заедно, те образуват „Интегрирани насоки Европа 2020“.
- (15) Тези нови интегрирани насоки отразяват заключенията на Европейския съвет. Те дават точни указания на държавите-членки за създаването на техните национални програми за реформи и за изпълнението на реформите, като отразяват взаимозависимостта и са в съответствие с Пакта за стабилност и растеж. Насоките ще образуват основата за всички специфични за всяка държава-членка препоръки, които Съветът може да отправи към държавите-членки или в случая на основните насоки за икономическите политики, за предупреждения, свързани с политиката, които Комисията може да издаде в случаите на недостатъчни последващи действия по съответните специфични за държавите-членки препоръки.
- (16) Настоящите насоки следва да останат като цяло стабилни до 2014 г., за да се осигури съсредоточаване върху изпълнението.

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ПРЕПОРЪКА:

- (1) Държавите-членки и когато е уместно ЕС следва да вземат предвид в икономическите си политики насоките, определени в приложението, които представляват част от „Интегрирани насоки Европа 2020“.
- (2) Държавите-членки следва да изготвят национални програми за реформи, които да са съгласувани с целите, определени в „Интегрирани насоки Европа 2020“.

Съставено в Брюксел на 27.4.2010 година.

За Съвета
Председател

Приложение:

Основни насоки за икономическите политики на държавите-членки и на Съюза

Насока 1: Осигуряване на качеството и устойчивостта на публичните финанси

Държавите-членки следва да въведат стратегии за бюджетно консолидиране съгласно Пакта за стабилност и растеж, и по-специално препоръки, направени на държавите-членки съгласно процедурата за прекомерен дефицит, и/или в меморандумите за разбирателство, в случай на помощ за платежния баланс. По-специално държавите-членки следва да постигнат консолидиране доста над величината за сравнение от 0,5 % от брутният вътрешен продукт (БВП) годишно, в структурно отношение, до постигането на средносрочните бюджетни цели. Фискалното консолидиране следва да започне през 2011 г. най-късно, и по-рано в някои държави-членки, в които икономическите обстоятелства, го обуславят, при условие, че прогнозите на Комисията продължат да сочат, че възстановяването се затвърждава и става самоподдържащо се.

В изготвянето и изпълнението на бюджетни консолидационни стратегии, държавите-членки следва да отдадат предпочитание на данъчно облагане, което не вреди на растежа и заетостта и да приоритизират усилващи растежа разходи, като разходите за образование, умения и шансовете за заетост, изследвания и развойна дейност (ИРД) и иновации и инвестиране в мрежи, напр. високоскоростен интернет, енергийно и транспортно взаимосвързване. Там където може да се налага увеличаване на данъците, следва, когато е възможно това да се направи едновременно с мерки, които правят данъчните системи по-благоприятни към растеж, чрез изместване на данъчната тежест от труда към други данъчни основи, напр. дейности, вредни за околната среда. Данъчните и осигурителните системи следва да осигуряват стимули за това, трудът да се възнагражда.

Освен това държавите-членки следва да подсилят националните бюджетни рамки, засилят качеството на публичните разходи и подобрят устойчивостта на публичните финанси посредством стратегия в три направления, състояща се от намаляване с бързи темпове на дълга, извършване на реформа на публичните разходи, свързани с остаряването като разходи за здравеопазване, и допринасяне за повишаване на ефективната възраст на пенсиониране, за да се осигури, че публичните разходи, свързани с остаряването са финансово надеждни, социално адекватни и достъпни.

Насока 2: Решаване на макроикономическите неравновесия

Държавите-членки следва да избягват неустойчивите макроикономически неравновесия, произтичащи най-вече от развитието в текущите сметки, пазарите на активи и счетоводните баланси в сектора на домакинствата и корпоративния сектор. Държавите-членки с големи неравновесия в текущите сметки, коренящи се в непрекъснато отсъствие на конкурентоспособност, или в политики за предпазливост или данъчни политики следва да се насочат към породилите ги причини чрез действия във фискалната политика, в развитието на заплатите, в структурните реформи, свързани с продуктовете пазари и пазарите на финансови услуги, в пазарите на труда, в съответствие с насоките за заетостта, или във всяка друга подходяща област на политиката. В този контекст държавите-членки следва да насърчават правилните рамкови условия за системите за договаряне на заплатите и развитието в разходите за труд, които да са съгласувани със стабилността на цените, тенденциите в производителността и нуждата от намаляване на външните неравновесия. Развитието в

заплатите, следва да отчита разликите в уменията и условията на местния пазар на труда и да реагира на големи разлики в икономическите показатели между регионите в дадена държава.

Насока 3: Намаляване на неравновесията в еврозоната

Членуващите в Еврозоната държави-членки следва да разглеждат големите и постоянни разлики в позициите от текущите сметки и други макроикономически неравновесия като въпрос от общо значение и когато е необходимо да предприемат действия за намаляване на неравновесията. Членуващите в Еврозоната държави-членки, които непрекъснато имат големи дефицити по текущите сметки, коренящи се в непрекъснатата липса на конкурентоспособност, следва да постигнат значително годишно намаляване в структурно отношение. Тези членуващи в Еврозоната държави-членки следва да целят намаляване на реалните разходи за труд на единица продукт. Членуващите в Еврозоната държави-членки, които имат големи излишъци по текущите сметки следва да въведат мерки за отстраняване на структурните препятствия пред частното вътрешно търсене. По същия начин, членуващите в Еврозоната държави-членки следва да реагират на всички други макроикономически неравновесия, такива като натрупването на прекомерен частен дълг и раздалечаването по отношение на инфлацията. Поради това макроикономическите неравновесия следва редовно да бъдат наблюдавани в рамките на Еврогрупата, която, когато е необходимо следва да предложи коригиращи действия.

Насока 4: Оптимизиране на подкрепата за ИРД и иновациите, укрепване на триъгълника на знанието и освобождаване на потенциала на цифровата икономика

Държавите-членки следва да преразгледат националните (и регионалните) системи за ИРД и иновации, осигурявайки достатъчни и ефективни публични инвестиции, и да ги ориентират към по-голям растеж, като същевременно работят върху големите предизвикателства, свързани с обществото (напр. енергия, ефикасност на ресурсите, изменение на климата, социално сближаване, остаряване, здравеопазване, и сигурност). Реформите следва да поощряват високата квалифицираност и интелигентното специализиране, да насърчават научната интегрираност, засилват сътрудничеството между университетите, изследователските институти, публичните и частните действащи лица и действащите лица от третия сектор, както във вътрешен, така и в международен план, и да осигуряват развитието на инфраструктури и мрежи, които подпомагат разпространето на знания. Управлението на изследователските институции следва да се подобри, за да станат националните изследователски системи по-ефективни. За тази цел изследователската работа, осъществявана от университетите следва да се модернизира, да се развият инфраструктури, чието качество е на световно ниво, и да се насърчат привлекателни кариери и мобилност за изследователите. Националните схеми за финансиране и обществени поръчки следва да се адаптират и опростят, за да се улесни трансграничното сътрудничество, трансфера на знания и конкуренция на базата на способностите.

Политиките на държавите-членки за ИРД и иновации следва да бъдат създадени в контекста на ЕС с цел да се увеличат възможностите за обединяване на публичните и частните ресурси в области, които са с добавена стойност от ЕС, използване на синергии с фондовете на ЕС, като по този начин се постигне достатъчно голям мащаб и се избегне фрагментирането. Държавите-членки следва да интегрират иновацията във

всички подходящи политики и да насърчават иновацията в широкия смисъл (включително нетехнологичните иновации). С оглед на насърчаване на частното инвестиране в изследвания и иновации, държавите-членки следва да подобрят рамковите условия — особено по отношение на стопанската среда, конкурентни и открити пазари — да комбинират данъчни стимули и други финансови инструменти с мерки за улесняване на достъпа до частно финансиране (включително рисков капитал), да насърчат търсенето, по-специално в екоиновациите, (особено посредством възлагане на обществени поръчки и стандарти за оперативна съвместимост), да насърчават благоприятно разположени към иновациите пазари и норми, и да предоставят ефикасна, достъпна и ефективна защита на интелектуалната собственост. В съответствие с насоки 8 и 9 държавите-членки следва да дадат на хората широк спектър от умения, необходими за иновацията във всичките ѝ форми, и следва да осигурят достатъчен приток на висшисти от научната, математическата и инженерната сфера. Учебните програми на училищата следва да се стремят да поддържат творческия дух, иновацията и предприемачеството.

Държавите-членки следва да насърчават разпространението на високоскоростния интернет и да го приемат като основно средство за достъп до знания, както и да участват в създаването им. Държавите-членки следва да въведат подходящи рамкови условия за бързото развитие на цифров единен пазар, предлагащ съдържание и услуги онлайн, които са широко достъпни. Публичното финансиране, включително инструментите на ЕС за финансиране като структурните фондове, фондовете за селското стопанство и за развитие на селските райони следва да са насочени в области, които не са обслужени напълно от частното инвестиране. Политиките следва да спазват принципа на технологичната неутралност. Държавите-членки следва да търсят намаляване на разходите за развитие на мрежата чрез координиране на обществените поръчки за строителство; да насърчават въвеждането и използването на съвременни достъпни услуги онлайн, включително чрез по-нататъшно развитие на електронното правителство, електронния подпис, електронната самоличност и електронното плащане; да подкрепят активното участие в цифровото общество, включително посредством медийна и цифрова грамотност; както и да насърчават климат на сигурност и доверие.

Основната цел на ЕС, на базата на която държавите-членки ще определят националните си цели, е до 2020 г. 3 % от БВП на ЕС да бъдат инвестирани в ИРД. Разработва се показател, който ще отразява интензитета на ИРД и иновацията

Насока 5: Подобряване на ефикасността на ресурсите и намаляване на парниковите газове

Държавите-членки следва да отделят икономическия растеж от използването на ресурси, превръщайки екологичните предизвикателства във възможности за растеж и като използват ефикасно природните си ресурси. Те следва да проведат необходимите структурни реформи, за да имат успех в условията на увеличаващи се глобални въглеродни и ресурсни ограничения. С цел да намалят емисиите, държавите-членки следва широко да използват основани на пазара инструменти, включително данъчно облагане, за да подпомагат екологичния растеж и работни места, стимулират използването на възобновяема енергия и чисти, устойчиви на климата технологии и насърчават енергийните икономии и екоиновацията. Държавите-членки следва постепенно да премахнат субсидиите, вредни за околната среда, и да осигурят справедливо разпределение на своите разходи и ползи, като ограничат изключенията до

хората със социални нужди. Държавите-членки следва да използват регулаторни, нерегулаторни и фискални инструменти, включително стандарти за енергийните показатели на продукти и сгради, субсидии, преференциални заеми и „възлагане на екологични обществени поръчки“, за да стимулират ефективното по отношение на разходите адаптиране на производствените и потребителските модели, да стимулират рециклирането, да извършат прехода към ефикасна по отношение на ресурсите и нисковъглеродна икономика и да осигурят напредък към постигане на безвъглероден транспорт и производство на енергия, като същевременно използват максимално европейските синергии в това отношение. Държавите-членки следва да развият интелигентни, модернизирани и напълно взаимосвързани транспортни и енергийни инфраструктури, да използват информационните и комуникационните технологии в съответствие с насока 4, за да подсилят нарастването на производителността, да осигурят координирано изпълнение на инфраструктурни проекти и да поддържат развитието на открити, конкурентни и интегрирани мрежови пазари. Фондовете на ЕС следва да бъдат напълно мобилизирани от държавите-членки, за да подкрепят тези цели.

Основната цел на ЕС, на базата на която държавите-членки ще определят националните си цели, е да намали до 2020 г. емисиите на парникови газове с най-малко 20 %, в сравнение с равнищата от 1990 г. или с 30 %, ако са налице подходящите условия⁶; да увеличи дела на енергия от възобновяеми източници в крайното ни енергийно потребление на 20 %; и да увеличи енергийната ефективност с 20 %.

Насока 6: Подобряване на стопанската и потребителската среда и модернизирание на промишлената база

Държавите-членки следва да направят необходимото пазарите да работят за гражданите и потребителите. Държавите-членки следва да въведат в действие предсказуеми рамкови условия и да осигурят добре функциониращи, открити и конкурентни пазари на стоки и услуги, по-специално чрез насърчаване на интегрирането на единния пазар и ефективното изпълнение и прилагане на правилата на единния пазар и конкуренцията, както и чрез развиване на необходимата физическа инфраструктура. Държавите-членки следва да продължават да подобряват стопанската среда чрез модернизирание на публичните администрации, намаляване на административната тежест, включително чрез развиване на допълнителни оперативно съвместими услуги на електронното правителство, отстраняване на данъчните пречки, подкрепяне на малките и средните предприятия (МСП) в съответствие с „Документа за малките предприятия за Европа“ и принципа „мисли първо за малките“, осигуряване на стабилни и интегрирани пазари на финансови услуги, улесняване на достъпа до финансиране, подобряване на условията за прилагане на правата за интелектуалната собственост, подпомагане на интернационализирането на МСП и насърчаване на предприемчивостта. Възлагането на обществени поръчки следва да се използва за създаване на стимули за иновации,

⁶ На своята среща от 10—11 декември 2009 г. Европейският съвет заключи, че като част от всеобхватно международно споразумение за периода след 2012 г. ЕС изтъква отново своето предложение да постигне до 2020 г. 30-процентно намаление спрямо равнищата от 1990 г., при условие че и други развити страни се ангажират със сравнимо намаляване на емисиите си и че е налице адекватен принос от развиващите се страни според техните отговорности и съответни възможности

особено за МСП, като същевременно се спазва принципа за откритост на пазара, прозрачност и ефективна конкуренция.

Държавите-членки следва да подкрепят модерна, диверсифицирана, конкурентоспособна, ефективна по отношение на ресурсите и енергията промишлена база, частично чрез улесняването на всяко необходимо реструктуриране в пълно съответствие с правилата по конкуренция на ЕС и други имащи отношение правила. В този контекст фондовете на ЕС следва да бъдат напълно мобилизирани от държавите-членки. Държавите-членки следва да работят в тясно сътрудничество с промишлеността и заинтересуваните страни да допринесат към водачеството и конкурентоспособността на ЕС в глобалното устойчиво развитие, особено чрез насърчаване на корпоративната социална отговорност, идентифициране на препятствията и предсказване и управляване на промяната.